Jun 2002. - broj II godina I

cena: donacija

DIREKTNA AKCIJA

oslobođenje radničke klase biće delo samih radnika/ca ili se neće desiti uopšte

Periodični bilten Inicijative za anarho-sindikat.
DA nastavlja tradiciju časopisa "Hleb i sloboda" čiji je prvi broj štampan avgusta 1905. godine u Beogradu.

UVODNA REČ

Prijatelji i prijateljice pred vama je drugi broj ***D**irektne **A**kcije*. Prvi broj ***DA*** je razgrabljen ostavljajući nas u ubeđenju da je postojanje jednog anarho-sindikalističkog radničkog lista kod nas *neophodnost*.

Prepoznajući svoje prave neprijatelje gazde su na više mesta oduzimali primerke ***D**irektne **A**kcije* od radništva. Mi nastavljamo sa propagiranjem beskompromisne borbe protiv eksploatacije i eksploatatora.

Srbija velikim koracima ulazi u Evropu, svakim danom "nam" odobravaju milione dolara ekonomske pomoći. Srbija je ušla u proces globalizacije - ali šta to zaista znači? Pokušali smo da vam odgovorimo u specijalnom dodatku ovom broju.

Zahvaljujemo se na dobijenoj podršci i svim pozitivnim kritikama na koje smo naišli pri prvom izlasku u javnost i još jednom vas pozivamo da nam se priključite svojim akcijama, tekstovima i idejama.

Kao što je jedan naš gnevni prijatelj radnik rekao kada je dobio ***DA*** - "pičvajza će biti i ovako i onako" - preokrenimo pičvajz u našu korist!

*Uređivački kolektiv **D**irektne **A**kcije*

GENERALNI ŠTRAJK

Čitav svet, sve što na okružije - a što nije priroda - smo stvorili mi. Radni ljudi. Čitav svet funkcioniše zato što ga mi održavamo i stvaramo: fabrike rade zato što mi radimo u njima, voće i povrće se pojavljuje na pijaci zato što ga mi gajimo, beremo i odnosimo tamo, hrana koju jedemo, stvari koje oblačimo, zgrade u kojima živimo, ulice kojima hodamo, knjige koje čitamo, lekove koje pijemo, ... sve smo to stvorili mi, mi koji smo i dalje eksploatisani!

Svaki dan nam gazde zakidaju deo po deo naše zarade, živeći na našim grbačama, sladeći se plodovima našeg rada, svakodnevno razvijajući svoje poslove sve više, podjarmljuju sve veći broj naše braće i sestara. Jedini problem koji ne uspevaju da reše, a koji ih jako peče, je naša mogućnost da odbijemo da radimo za njih: da stupimo u *štrajk*!

Štrajk je najbolniji za njih baš zbog ovoga što smo nabrojali: bez nas koji radimo do iznemoglosti za bednu platu oni nemaju mogućnosti da opstanu. Oni su paraziti koji žive na našem radu - a kada mi obustavimo rad oni ostaju bez svoje hrane, niko od njih nije navikao da radi, da zarađuje svoj hleb, jedino što oni znaju je da otimaju deo našeg.

Štrajk je, dakle, najmoćnije oružje kojim možemo da ucenjujemo poslodavce (bili oni privatnici ili Država sama) i da se na taj način borimo za naša prava. Organizovani u anarho-sindikate sprečićemo birokrate da u naše ime potpisuju kapitulaciju, u zamenu za malo beneficija ili novca. Ukoliko se svi budu pitali o onome što ih se tiče gazde će morati sve da nas podmićuju, a jasno je da oni to neće uraditi, i na taj način ih dovodimo u situaciju da moraju da prihvate naše zahteve iili da se suoče sa našim gnevom!

Štrajk se pored naše borbenosti zasniva na još jednom vrlo važnom faktoru: našoj *solidarnosti*. Ukoliko svi stanemo iza zahteva, ukoliko ne dopustimo da iko bude otpušten dakle ukoliko se držimo zajedno naša snaga se povećava do neslućenih razmera. Ukoliko shvatimo da smo mi svi na jednoj strani, strani eksploatisanih, a da su Država i gazde na drugoj strani uspećemo da stvorimo front, front *klasnog rata* u kome je jedina garancija uspeha sigurnost i poverenje koje imamo u naše saradnike i saradnice. Sigurnost da će oni/e uvek biti uz nas, da nećemo ostati sami suočeni sa represijom gazda i Države već da ćemo zajedno uspeti da im zadajemo udarce, udarce koji mogu voditi do toga da im jednog dana nanesemo definitivni poraz!

Često se priča o generalnim štrajkovima, generalni štrajk prosvetara, generalni štrajk metalaca itd. Čak i birokratizovani sindikati shvataju prednosti u štrajku cele jedne radne grane. Kada sve škole prestanu da rade, kada svi rudnici prestanu da rade, kada sve fabrike stanu, gazde ne mogu da traže alternativne izvore, već su prinuđeni da prihvataju naše uslove.

Ideja generalnog štrajka za nas, anarho-sindikalistkinje i anarho-sindikaliste, predstavlja jedno od osnovnih oružja u borbi za *slobodu*. Generalni štrajk, ali ne samo jedne grane industrije, već svih grana i ne samo u jednoj Državi već u svim Državama sveta predstavljaće početak kraja sveta iskorišćavanja, sveta tuge i bola, sveta patnje i označiće početak istinske borbe za slobodu.

Generalnim štrajkom kojim ćemo prekinuti snabdevanje sveta gazda onim što im je nužno za preživljavanje će, nužno, izazvati njihovu reakciju: oni će upotrebiti sva sredstva koja su im pri ruci da bi nas vratili na posao, da bi nastavili da ih izdržavamo, Državu koju su stvorili da bi obezbedili postojanje ovakvog društva će im pomoći - poslaće svoje pse čuvare - policiju i vojsku na nas i tada će započeti konačna borba za društvo bez ugnjetavanja, društvo slobode i ravnopravnosti, za *anarhiju*.

Oni će izazvati završni okršaj, oni će pokušati da nas nateraju da radimo za njih i mi ćemo odgovoriti, tada će nastati *revolucija*, revolucija koja će imati za cilj da nas oslobodi njihovog jarma i da nam omogući da se organizujemo u slobodi. Krv gazda, državnika i politikanata koja će u tim trenucima teći ulicama će oprati svet njihove prljavštine i omogućiti nama, čija krv teče sada, da živimo u slobodi!

Generalnim štrajkovima ucenjujmo Državu i gazde, *GENERALNIM ŠTRAJKOM izborimo slobodu!*

R.T.

KAMPANJA PROTIV PRIVATIYACIJE

ČIJE SU NAŠE FABRIKE?

Privatizacija nije počela posle promene režima 5. oktobra, već ranije; razlika je samo u tome što pljačka sada ima zakonski okvir koji služi za prikrivanje razbojničke otimačine naših fabrika!

Bez obzira po kom zakonu se bude obavljala, privatizacija neće pomoći u rešavanju socijalnih problema - ona će ih povećavati.

Od privatizacije neće osetiti korist najširi slojevi stanovništva, već oni koji je organizuju i sprovode po diktatu međunarodne finansijske elite.

Sadašnja vlast zamajava radništvo ekonomskim bajkama o uspešnosti malih i srednjih preduzeća, kao i fantomskim socijalnim programom.

Sprovođenjem ovakve politike radni ljudi će ostati bez ikakvog uticaja na uslove svog života i rada, i biće gurnuti sa margine u totalnu propast!

POSTOJEĆA OPOZICIJA NE NUDI ALTERNATIVU!
ALTERNATIVU TREBA STVORITI:
RADNIČKU, REVOLUCIONARNU i DEMOKRATSKU

Direktna Akcija *je bilten koji uređuje kolektiv ljudi koji su delegirani od strane članstva Inicijative za anarho-sindikat.* ***DA*** *se štampa uz pomoć solidarnih priloga članova/ica* ***IAS****-a i međunarodnog anarho-sindikalističkog pokreta - zato je svaka donacija više nego dobrodošla. Ovaj broj* ***DA*** *je finansijski pomoglo* ***M****eđunarodno* ***U****druženje* ***R****adnika/ca i neke od njenih sekcija.*

SOCIJALNI PROGRAM, ŠTA TO BEŠE?

Nove vesti bi trebalo da nas oduševe: dinar je konvertibilan! Evo, ljudi plešu po ulicama, svi su nasmejani, svetla budućnost nas očekuje raširenih ruku. Verovatno ništa drugo nije bitnije ovih dana - možda je isto toliko bitno jedino da će, izgleda, turisti iz Srbije uživati na hrvatskom primorju ovog leta. Predivnih li vesti za društvo u kojem velika većina stanovništva jednostavno ne zna gde da potroši toliku ušteđevinu, gde da se provede besomučno trošeći novac koji danas u Srbiji raste na drveću.

A i nismo li presrećni reformama koje republička vlada sprovodi? Eto, premijer Zoran Đinđić (kojeg ''tranzicija'' očigledno najviše pogađa jer je pun razumevanja za sve otpuštene radnike i radnice, vidi mu se na licu sav bol koji trpi) izjavio je nedavno da vlada nema socijalni program. Iznenađenje! Taman kad smo mislili da će nam još jednom biti mazane oči raznim pričama o dobro isplaniranim reformama, o ekspertskim grupama koje danonoćno rade na formulisanju i sprovođenju planova na kojim nam ceo svet zavidi ... dakle, taman kad smo još jednom pogledali u lica lažova - promena! Lažov je izrekao istinu! Vlada nema socijalni program!

U razgovoru sa predstavnicima sindikata (a koga ti sindikati predstavljaju uopšte?!), u Zaječaru, premijer je izjavio da je za sprovođenje socijalnog programa potrebno 15 milijardi dolara, a da vlada taj novac jednostavno - nema. Dodao je da se raspolaže samo sredstvima za ''gašenje požara'', tj. za jednokratnu pomoć firmama koje su se našle u teškom položaju, kao rudarsko-topioničarski basen Bor ili kragujevačka ''Zastava''. Da li je ta izjava začudila nekog od prisutnih predstavnika sindikata? Da li je premijer otišao pognute glave posle vatrene kritike od strane tih predstavnika? Da li je mogao da im gleda u oči? Pa, naravno! Jer vatrene, pa ni blage kritike, jednostavno nije ni bilo - to jesu bili predstavnici sindikata, ali ti sindikati nisu bili predstavnici radništva. Da jesu predstavnici radništva, premijer bi već unapred morao da bira reči govoreći o planovima vlade, ali sada nije imao nikakve bojazni da će naići na borbeni odgovor sindikata. Uspešno manipulišući birokratizovanim sindikatima, koristeći sve pogubnosti hijerarhijske razdvojenosti vrha sindikata i samog članstva, država pronalazi zajednički jezik s ''predstavnicima'' radništva i koristi sav manevarski prostor koji joj sagovornici ostave na raspolaganju. A sindikalni predstavnici, kao sagovornici, vrlo su izdašni - kao da i nemaju članstvo - ne tiče ih se što socijalni program ne postoji, što će na sva naredna otpuštanja biti gledano kao na kolateralnu štetu. Izgleda da smo se preterano navikli na primanje udaraca.

U Srbiji ima oko 800 000 nezaposlenih, a očekuje se i veliko povećanje tog broja usled masovnih otpuštanja koja tek slede. Predviđa se da će, na primer, u hemijskoj industriji biti otpuštena trećina radnika i radnica; u Boru i Majdanpeku očekuje se da će, pored već zabeleženih 6 500 nezaposlenih, bez posla ostati još toliko; a u Loznici ministar za rad i zapošljavanje u Vladi Srbije, Dragan Milovanović, kao da saopštava o zemljotresu na Marsu, kaže da će iz ''Viskoze'' biti otpušteno oko 3 000 radnica i radnika. Još mnoštvo alarmantnih vesti stiže sa svih strana, ali kao da nailaze na zid ćutanja. Ko ćuti?

Razume se, Država i poslodavci, ruku pod ruku, uradiće sve što je u njihovoj moći da marginalizuju radničko nezadovoljstvo - mediji su pod pritiskom kao i nekad, mada se drugačije i ne može očekivati od državne sile - a poslodavci će uskoro imati odrešene ruke da otpuštaju zaposlene čak i zbog iskazanog nezadovoljstva, učestvovanja u štrajku i borbi za osnovna prava. U takvoj atmosferi zaštita radničkih (i osnovnih ljudskih) prava ostaće ili na pojedincima/kama, izolovanim borbenim radnicima i radnicama, ili će nezadovoljni i ugnjeteni morati silom prilika da se organizuju u zaista efektivne organizacije. A šta će nam nove organizacije kad već imamo nekoliko, pitaće mnogi. Ali kakve to organizacije imamo? Imamo neefikasne sindikate: iskompromitovane predstavnike, autoritarne funkcionere, jednostavno - imamo strukture koje se nikako ne razlikuju od onih protiv kojih se borimo. Sa druge strane, prihvatajući dijalog s vladom u kojem su već naterani da puze, predstavnici postojećih sindikata nemaju oštar i beskompromisan pristup borbi za radnička prava, već balansiraju u prostoru koji im Država i poslodavci odrede. To su nesposobni sindikati koji više nanose štetu svom članstvu nego što ga predstavljaju.

Koliko su aktivni ti sindikati u sprečavanju širenja bede danas? Kako mogu da garantuju svom članstvu da će ga zaštititi od siromaštva? Najnovija istraživanja kažu da je za april ove godine bilo potrebno odvojiti 9 500 dinara u Beogradu za potrošačku korpu. S čim uporediti tu cifru? Na primer - sa prosečnim primanjem u republici, koje iznosi: 8.739 dinara! Razlika je drastična, naročito ako se uzme u obzir da pri izračunavanju prosečnog primanja u zbir ulaze i plate funkcionera i zarade samih poslodavaca, što znatno podiže prosek. Radnica u Beogradskom vunarskom kombinatu ovog meseca primila je februarsku platu - 2 500 dinara. Koliko dve udružene plate mogu da obezbede normalan život porodici? Trećina stanovništva u Srbiji je siromašna, tj. zarađuje dolar dnevno! Vlada pominje fantomske programe za suzbijanje siromaštva, a sa druge strane slede masovna otpuštanja i zatvaranja radnih mesta. Naravno, sve u dogovoru sa poslodavcima, našim krvopijama, ali čak i uz saglasnost predstavnika sindikata.

Dokle ovako? Ova ''tranzicija'' košta previše, ali tek smo počeli da je otplaćujemo. Da li pokretanje malih i srednjih preduzeća može da zaposli toliki broj ljudi bez posla, koliko danas čeka na birou za zapošljavanje? Premijer republike je premijer tržišta; predsednik Države je predsednik zatvora; ministar za rad i zapošljavanje ustvari je ministar za profit i otpuštanje.

NATO nas je bombardovao a sada posluje sa Državom u kojoj živimo: razorio je ili oštetio fabrike koje se sada prodaju profiterima iz NATO Država. Naravno, to i jeste, kao i svaki drugi rat između Država, bio ekonomski a ne politički rat. Slobodan Milošević, verni izvršilac i poslušnik svetskih moćnika još sigurnije je nastavio uništavanje privrede, sledeći utabanim stazama partijsko rukovodstvo bivše SFRJ. Nakon svih tih parazita i lopova, nova vlast se ni malo ne razlikuje: bez socijalnog programa, bez želje da se posveti radničkim pitanjima, ona otvoreno, kao i svaka vlast, štiti interese kapitalista, bilo domaćih, bilo stranih. Sa druge strane stoje radnice i radnici koji prodaju svoju radnu snagu ne bi li preživeli. Dovijaju se na razne načine, primorani da rade pod nemogućim uslovima, za bednu sumu novca, ili izlaze na ulicu da preprodaju robu. I još se ministar finansija Božirad Đelić čudi što je ta ''siva ekonomija'' u porastu, umesto da se smanjuje - nakon tolikih otpuštanja šta može da očekuje? Da će nezaposleni sedeti i čekati socijalnu pomoć, onu pomoć koja je jedva dovoljna za polumesečnu prehranu pojedinca, a koju još dobija upravo iz fondova koje su obezbedile institucije po čijim zahtevima i slede otpuštanja?!

Ali ne treba da nas zbuni takvo bahato i licemerno ponašanje ove vlade - na takav stav Države smo navikli. Nijedna vlast nam neće pomoći da se izborimo za svoja prava, moramo to sami da uradimo. Zato, umesto da čekamo da ''predstavnici'' radništva potpišu još jednu kapitulaciju u klasnom ratu, organizujmo se i sprečimo pljačku i otpuštanja! Organizujmo se u anarho-sindikate, borbene sindikate bez hijerarhije i birokratije, u beskompromisnom klasnom ratu protiv poslodavaca i njihove Države. Imamo dovoljno jako oružje da zaštitimo naša radna mesta i pomognemo ostalim radnicima i radnicama: generalni štrajk i okupacija radnog mesta. Niko nema pravo da se poigrava našom budućnošću, terajući nas na ulicu! Ne sme biti daljih otpuštanja na koja niko neće odgovarati - ako ide jedan, idemo svi! Ali ne na ulicu - već na poslodavca i Državu; okupirajmo fabrike i spustimo alat ako nam prete otkazima.

Naša snaga je u jedinstvu i solidarnosti, naša sila je naše mnoštvo i naš gnev!

M. M.

Avanture Tintina – Oslobađanje

NASTAVIĆE SE

ŠTA JE IAS?

Inicijativa za anarho-sindikat (**IAS**) je propagandno/borbena anarhistička, preciznije anarho-sindikalistička, organizacija.

Borimo se za društvo koje će biti bazirano na individualnoj slobodi, ravnopravnosti, solidarnosti i međusobnoj pomoći lišeno svih oblika represije, hijerarhije i vlasti čoveka nad čovekom. Smatramo da je za ostvarivanje naših ideja neophodno raskrstiti sa svakim oblikom autoritarnog načina organizovanja. Zbog toga se organizujemo, na našim radnim mestima, u obrazovanim ustanovama, i uopšte svim mestima na kojima smo poniženi i eksploatisani, na principima nehijerarhijske direktne demokratije.

Svet je podeljen na dve klase: klasu eksploatatora i klasu eksploatisanih, stoga su za nas neprijatelji ***slobode*** svi oni koji pokušavaju da održe ili pogoršaju takvo stanje. Boreći se za besklasno društvo borimo se protiv države strukture čija je jedina svrha obezbeđivanje i zaštita interesa vladajuće klase, kapitalističkih odnosa u društvu - odnosa u kome kapitalista živi od viška vrednosti tj. neplaćenog rada radnika i radnica. Svakako, našu borbu čini i borba protiv svih negativnih proizvoda takvog društva: svake vrste nacionalizma, diskriminacije na osnovu rase, pola ili seksualnog opredeljenja; kao i crkve - institucije koja zrači svojom konzervativnošću i mržnjom prema slobodi.

Jasno nam je da je ispunjenje naših konačnih zahteva /oslobođenje radničke klase i svih individua koje je čine, ukidanje Države i kapitalističkog sistema/ potpuno suprotno interesima politikanata i gazda stoga smo, pored svakodnevnih borbi na radnom mestu za poboljšanje uslova rada, svesni nužnosti radikalnog raskida sa ovakvim društvom i njegove revolucionarne promene.

Inicijativa za anarho-sindikat

Kontakt telefon: 063/263-775

E-mail: info@inicijativa.org

Web: www.inicijativa.org

PRINCIPI REVOLUCIONARNOG SINDIKALIZMA*

1. ***Revolucionarni sindikalizam***, bazirajući se na klasnoj borbi, teži da ujedini sve radnike/ce u borbene ekonomske organizacije, koje se bore za slobodu od dvostrukog jarma kapitala i Države. Njegov cilj je reorganizacija društvenog života na bazi Liberterskog Komunizma(1) kroz revolucionarnu akciju radničke klase. Budući da su samo ekonomske organizacije proletarijata u stanju da ostvare ovaj cilj, revolucionarni sindikalizam se obraća radnicima/ama kao proizvođačima, stvaraocima društvenog bogatstva, želeći da pusti korenje i da se razvije među njima, nasuprot modernim radničkim partijama, koje proglašava nesposobnim za ekonomsku reorganizaciju društva.

2. ***Revolucionarni sindikalizam*** je zakleti neprijatelj svih društvenih i ekonomskih monopola, i teži njihovom ukidanju stvaranjem ekonomskih zajednica i administrativnih organa, vođenih od strane radnika/ca na poljima i u fabrikama, koji/e će stvoriti sistem slobodnih sovjeta bez potčinjavanja bilo kom autoritetu ili političkoj partiji, bez izuzetka. Kao alternativu politici Države i partija, revolucionarni sindikalizam predlaže ekonomsku reorganizaciju proizvodnje, zamenjujući vladavinu čoveka nad čovekom administrativnim rukovođenjem poslovima. Sledstveno tome, cilj revolucionarnog sindikalizma nije osvajanje političke moći, već ukidanje svih funkcija Države u životu društva. Revolucionarni sindikalizam smatra da zajedno sa nestajanjem monopola nad vlasništvom, mora nestati i monopol dominacije i da nijedan oblik Države, pod bilo kojom maskom, ne može biti istrument ljudskog oslobađanja, već da će Država, naprotiv, uvek stvarati nove monopole i nove privilegije.

3. ***Revolucionarni sindikalizam*** ima dvojaku ulogu: da vodi svakodnevnu revolucionarnu borbu za ekonomski, socijalni i intelektualni napredak radničke klase u okvirima današnjeg društva, i da obrazuje mase tako da budu spremne da nezavisno upravljaju procesima proizvodnje i distribucije kada dođe vreme za preuzimanje svih elemenata društvenog života. Revolucionarni sindikalizam ne prihvata ideju da se organizacija društvenog sistema baziranog isključivo na klasi proizvođača može sprovesti državnim dekretom i smatra da se do nje jedino može doći zajedničkom akcijom svih fizičkih i intelektualnih radnika/ca, u svakoj grani industrije, radničkim samoupravljanjem, u kome je svaka grupa, fabrika ili grana industrije nezavisni član većeg ekonomskog organizma, i koje sistematski vodi proizvodnju i proces distribucije u skladu sa interesima zajednice, prema dogovorenom planu i na bazi saglasnosti.

4. ***Revolucionarni sindikalizam*** se protivi svim organizacionim tendencijama inspirisanim centralizmom Države i Crkve, budući da one mogu služiti jedino produžavanju života Države i autoriteta i sistematskom gušenju duha inicijative i nezavisnog mišljenja. Centralizam je veštački način organizovanja koji podčinjava takozvane niže klase onima koji tvrde da su superiorni, i tako u rukama nekolicine ostavlja poslove cele zajednice - jedinka se pretvara u robota kontrolisanih gestova i pokreta. U centralizovanoj organizaciji, dobro društva je podređeno interesima nekolicine, raznovrsnost je zamenjena uniformnošću, a lična odgovornost je zamenjena oštrom disciplinom. Sledstveno tome, revolucionarni sindikalizam zasniva svoju društvenu viziju na širokoj federalističkoj organizaciji, organizovanoj odozdo na gore, koja objedinjava sve snage u svrhu zaštite zajedničkih ideja i interesa.

5. ***Revolucionarni sindikalizam*** odbija sve parlamentarne aktivnosti i svaku kolaboraciju sa zakonodavnim telima, zato što zna da čak i najslobodniji glasački sistem ne može omogućiti nestajanje jasnih kontradiktornosti u samoj srži današnjeg društva i zato što parlamentarni sistem ima samo jedan cilj: da vladavini društvene nepravde i laži da privid legitimnosti.

6. ***Revolucionarni sindikalizam*** odbija da prizna sve političke i nacionalne granice, koje su stvorene proizvoljno, i proglašava takozvani nacionalizam samo religijom moderne Države, iza koje su skriveni materijalni interesi imućnih klasa. Revolucionarni sindikalizam priznaje samo ekonomske razlike, bilo regionalne ili nacionalne, koje stvaraju hijararhije, privilegije i sve vidove ugnjetavanja (zbog rase, pola ili bilo koje lažne ili stvarne razlike), i u duhu solidarnosti brani pravo svih ekonomskih grupa na samoopredeljenje.

7. Iz istog razloga, ***revolucionarni sindikalizam*** se bori protiv militarizma i rata. Revolucionarni sindikalizam zastupa anti-ratnu propagandu i zamenu stajaćih vojski, koje su samo instrumenti kontra-revolucije u službi kapitalizma, radničkim milicijama, koje će, tokom revolucije, biti kontrolisane od strane radničkih sindikata; on takođe traži bojkot i embargo na sve sirovine i proizvode neophodne za vođenje rata, sa izuzetkom zemalja u kojima su radnici/ce u toku socijalne revolucije, u kom slučaju bi mi trebalo da im pomognemo u odbrani revolucije. Na kraju, revolucionarni sindikalizam predlaže preventivni i revolucionarni generalni štrajk kao način za suprotstavljanje ratu i militarizmu.

8. ***Revolucionarni sindikalizam*** razume potrebu za proizvodnjom koja neće štetiti životnoj okolini. On pokušava da smanji upotrebu neobnovljivih resursa i koristi, kada god je to moguće, obnovljive alternative. On ne priznaje neznanje kao izvor današnje krize životne okoline, već žeđ za zaradom. Kapitalistička proizvodnja uvek traži način da umanji troškove da bi došla do većih zarada koje joj omogućavaju da preživi i nije u stanju da zaštiti okolinu. Jednom reči, svetska kriza prouzrokovana dugovanjima je toliko ubrzala usmeravanje na komercijalnu poljoprivredu, da je to ugrozilo zemljoradnju u svrhu dobijanja nasušnih namirnica. To je uslovilo uništenje tropskih šuma, glad i bolesti. Borba za spasavanje naše planete i borba za uništenje kapitalizma moraju biti ujedinjene, ili će obe propasti.

9. ***Revolucionarni sindikalizam*** podržava metode direktne akcije i pomaže i ohrabruje sve borbe koje nisu u suprotnosti sa njegovim ciljevima. Njegovi metodi borbe su: štrajkovi, bojkoti, sabotaže itd. Najdublji izraz direktne akcije jeste generalni štrajk, koji bi, sa pozicija revolucionarnog sindikalizma, takođe trebalo da bude uvod u socijalnu revoluciju.

10. Iako se ***revolucionarni sindikalizam*** protivi svakom organizovanom nasilju, bez obzira na oblik državnog uređenja, on shvata da će tokom odlučujućih borbi između kapitalizma današnjice i slobodnog komunizma sutrašnjice izbijati izuzetno žestoki i nasilni sukobi. Sledstveno tome, on prihvata da nasilje može biti upotrebljeno kao sredstvo u odbrani od nasilnih metoda vladajuće klase tokom borbi koje vode eksproprijaciji zemlje i sredstava za proizvodnju od strane revolucionarne populacije. Kako ova eksproprijacija može biti uspešno započeta i izvedena samo uz direktno učešće radničkih revolucionarno-ekonomskih organizacija, i odbrana revolucije takođe mora biti zadatak ovih ekonomskih organizacija, a ne vojnih ili para-vojnih tela koja bi se razvijala nezavisno od njih.

11. Snage koje su sposobne da oslobode radničku klasu, i koje imaju stvaralačku energiju neophodnu za reorganizaciju društva na osnovama Liberterskog Komunizma, nalaze se samo i isključivo u ekonomskim i revolucionarnim organizacijama radničke klase.

* Preuzeto iz statuta **M**eđunarodnog **U**druženja **R**adnika/ca

(1) Ne treba, ni na koji način, mešati Liberterski Komunizam sa državnim komunizmom odnosno njegovim varijantama koje su postojale u istočnoj Evropi. Državni komunizam nije ništa drugo do državni kapitalizam i nema ničega zajedničkog sa idejom ***slobode*** za koju se mi borimo.

Međunarodno **U**druženje **R**adnika/ca je internacionalna spona koja okuplja anarhističke, anarho-sindikalističke i revolucionarno-sindikalističke organizacije iz celog sveta. **MUR**, koje nastavlja tradiciju I internacionale, je re-osnovano u Berlinu 1922. godine i ove godine proslavlja, borbeno kao i uvek, osamdesetogodišnjicu svog postojanja. Istorija **MUR**-a je istorija njegovih sekcija a u jednom trenutku **MUR** je okupljalo nekoliko miliona radikalnih radnica i radnika. Početkom devedesetih godina XX veka **MUR** počinje ponovo da raste i danas sekcije **MUR**-a postoje u većini evropskih zemalja, sa posebnom zastupljenošću u Španiji i Italiji, kao i u velikom broju zemalja širom sveta. U ovom delu ***D**irektne **A**kcije* ćemo donositi vesti o akcijama sekcija **MUR**-a.

INTERNACIONALNO: Sve sekcije **MUR**-a su borbeno obeležile Prvi maj - međunarodni dan rada. Velike demonstracije povodom Prvog maja su organizovane širom sveta a anarho-sindikalisti/kinje su u njima učestvovali/e u dva "bloka", "crveno-crnom" bloku i "crnom" bloku. Posebno veliki broj ljudi se pojavio na demonstracijama u Barseloni, Berlinu, Pragu, Milanu i Parizu.

Takođe većina sekcija je pokrenula akciju protiv agencija za privremeno zapošljavanje, dobre rakcije dolaze sa svih strani ali i represija sindikata: članovi anarhosindikata su na nekoliko mesta bili izloženi represiji gazda - naš odgovor na takvo ponašanje je solidarnost "povreda jednoga/jedne je povreda svih"!

RUSKA FEDERACIJA:
Konfederacija Ruskih Anarho-Sindikalista/kinja (**KRAS**), ruska sekcija **M**eđunarodnog **U**druženja **R**adnika/ca, je javila da je desetoro ljudi, uključujući i neke njene članove, napadnuto i uhapšeno od strane moskovske policije Prvog maja ove godine. Te osobe su učestvovale u mirnim demonstracijama koje su organizovali anarhisti i anarhistkinje i neki autonomisti na državnom univerzitetu u Moskvi. Njih desetoro je zadržano šest sati bez hrane i pića. Zatočenici su, pre oslobađanja, upozoreni da ne učestvuju na demonstracijama zakazanim za šesti maj.

KRAS moli prijatelje/ice da pišu protestna pisma ruskim ambasadama i konzulatima i da traže da se ne pokreću tužbe protiv zatvorenih učesnika prvomajskog protesta.

Za dalje podatke kontaktirajte:

KRAS
c/o Vadim Damier
Perelulok Alynova 13 kv 24
107258 Moskva, Ruska federacija
Tel/Fax: + 7-095-9637861

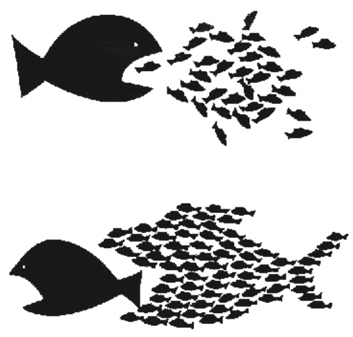
ITALIJA: Italijanski anarhosindikat **USI** je tokom prošlog meseca održao svoj, redovni, XII kongres. Kongres je posebno obeležilo donošenje dve odluke: prva je beskompromisna osuda takozvanog rata protiv terorizma koji sprovode Sjedinjene Američke Države uz pomoć svojih saveznika, rat koji samo dovodi u još bezizlazniji položaj eksploatiane u zemljama "žrtvama" ; druga je apel svim sekcijama **MUR**-a u kome se one pozivaju na još veću solidarnost i još odlučniju borbu protiv rata i militarizma. Drug Đanfranko Kareri je izabran za novog Nacionalnog Sekretara **USI**-ja dok je drug Mario Vercegnasi zadužen za međunarodne kontakte.

VELIKA BRITANIJA:
Solidarity **F**ederation, britanska sekcija **MUR**-a, je, pored učestvovanja u međunarodno koordinisanoj akciji **MUR**-a protiv agencija za privremeno zapošljavanje, pokrenula kampanju protiv nedovoljno obezbeđenih radnih mesta i povreda na poslu. Oni su podržali kampanju "Sajmon Džons" štampajući i deleći propagandni materijal širom Velike Britanije.

Samon Džons je bio student-anarhista koji je poginuo na svom radnom mestu, na dokovima u Šorhajmu, samo nekoliko časova pošto je počeo da radi. Uzrok njegove smrti su bili loši i nedovoljno obezbeđeni uslovi rada.

Takođe naši/e prijatelji/ce iz **SF**-a su pokrenuli kampanju za stvaranje anti-fašističkih klubova fudbalskih navijača. Fudbalski navijači u Britaniji su poznati po svojim fašističkim ispadima i na ovaj način **SF** pokušava da započne sa stvaranjem jedne drugačije atmosfere među njima. Ova inicijativa već sada uzima maha i pozitivne reakcije stižu sa svih strana. Prva grupa je stvorena u Barnliju što je veliki uspeh budući da je taj deo zemlje poznat po svojoj privrženosti desnici.

FRANCUSKA: Posle uspeha na izborima fašiste Le Pena u Francuskoj pomahnitali politikanti su počeli da seju strah među stanovništvom šireći priču o pobedi desnice na izborima. Francuska sekcija **MUR**-a **CNT** je sve svoje napore usresredila na to da objasni da su u stvari pravi pobednici izbora u Francuskoj: apstinenti/kinje. Ogroman broj ljudi je prozreo politikante i njihovo zamešateljstvo koje oni nazivaju izborima i odbio da učestvuju u farsi kojom se omogućava da jedna garnitura lopova menja drugu. Naši prijatelji i prijateljice su jasno rekli *NE izborima* zahtevajući radnička prava i okončanje eksploatacije oličene u kapitalizmu i Državi.

VESTI IZ SVETA

Ovaj deo ***D**irektne **A**kcije* ćemo posvetiti anarhističkim borbama u svetu. Pokušaćemo da izaberemo najznačajnije kao i najzanimljivije događaje koji su obeležili prethodni mesec, ali i one koji će se tek dogoditi.

NIZOZEMSKA: Ubistvo desničarskog đubreta Pima Fortejna je postalo izgovor za napad nizozemskih desničara, medija i političara na sve što je levičarsko, progresivno i anarhističko. Portparol Fortejnove stranke je optužio "levicu" za stvaranje atmosfere u kojoj je Fortejn ubijen.

Anarhistički kolektiv **Eurodusnie** je postao meta napada kako neo-nacističkog šljama tako i medijske hajke na levicu u Nizozemskoj. Na zgradi u kojoj se nalazi sedište **Eurodusnie**-a je razbijen prozor i jedan deo kompjuterske opreme je uništen. Napadi su podstrekivani u medijima dovodeći u vezu bacnje pite u lice, od strane anarhista/kinja, Fortajnu nekoliko godina ranije sa njegovim, nedavnim, ubistvom.

HRVATSKA: Grupa anarhistkinja i anarhista je izvela akciju sabotiranja nedelje Evrope koja se odvijala u Zagrebu. Grupa slobodara i slobodarki je blokirala prolaz tramvaja koji je nosio reklamu nedelje Evrope. Oni su transparentom na kome je pisalo "Bez granica - bez nacija - bez deportacija" sprečili prolaz tramvaju. Pri tome su delili ljudima koji su prolazili letke u kojima su objašnjavali svoje stavove. Grupa je posle akcije privedena u policijsku stanicu u kojoj je zadržana do sutra ujutru kada su, posle izvođenja pred sudiju, pušteni kućama.

SLOVENIJA: Povodom nacionalnog praznika - dana ustanka protiv fašizma - priređena je proslava u najvećem slovenačkom kulturnom centru "Cankarevom domu". Grupa od četrdesetak mladih anarhista i anarhistkinja je uspela da se uvuče na proslavu. Njihova namera nije bila da prekidaju obeležavanje dana ustanka protiv fašizma već da protestvuju protiv govora slovenačkog ministra spoljašnjih poslova Dimitrija Rupela koji je poznat po svojim otvorenim pro-NATO stavovima i javnim nastupima u kojima propagira priključenje Slovenije NATO-u. Na kraju događaja grupa anarhistkinja i anarhista je počela da uzvikuje anti-NATO i anti-Rupel parole i da deli letke kojima su pojašnjavali svoj postupak i svoje stavove. Nije bilo problema sa silama "zakona" tako da su se učesnici/e mini demonstracija posle toga bez problema povukli.

KANADA: Anarhističke i aktivističke grupe iz celog sveta su pozvale ljude širom sveta na protestno okupljanje u Otavi povodom skupa G8 koji će se održati 26. i 27. juna u Kanadi.

Sastanak G8 je sastanak 8 najmoćnijih zemalja sveta - odnosno sastanak njihovih lidera. Sastanci služe za definisanje i određivanje dalje svetske poliike ili, jednostavnije rečeno, za određivanje sudbine svih nas. Ove godine na sastanku će prisustvovati i Džordž V. Buš, maloumni lider Sjedinjenih Američkih Država i njegov evropski potrčko Toni Bler.

Organizatori protesta kojim će glavni grad biti "okupirana" dva dana pre početka samita G8 pozivaju, one koji nisu u stanju da prisustvuju demonstracijama, da u svojim gradovima naprave demonstracije solidarnosti i na taj način pokažu da je naš otpor Državi i kapitalu globalan!

BOLIVIJA: Anarhistička grupa **Revuelta** je okupirala, zajedno sa još nekim profesorima/kama i studentima i studentiknjama, najveći bolivijski univerzitet zahtevajući da se prestane sa sudskim procesima protiv anarhista. Ovaj postupak je usledio nakon nekoliko nedelja štrajka glađu kojim je zahtevan povratak autonomije univerzitetu i primena direktno-demokratskog načina odlučivanja na njemu.

Rektor univerziteta, podržan od strane Države, je pokrenuo kampanju progona svakoga kritičnog prema sistemu, poput anarhiste, profesora filozofije i istorije, Huana Perelmana. Grupa **Revuelta** poziva prijatelje i prijateljice širom sveta da im pomognu, za one koji imaju pristup internetu postavljena je web stranica:
www.nodo50.org/jjll.bolivia/jjll/jjll.index

